

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרכג

ערב ש"ק פ' בהר-בחוקותי - כ"ב אייר ה'תשס"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ד שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ו שנה לנשיאותו

יחי אדובנו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכות

החייל ב"צבאות השם" יוסף יצחק הלוי בן בת-שבע שי
ליום הולדתו השני לאויוש"ט,
ביום כ"ה אייר, ה"י תהא שנת סגולות ונפלאות
החייל ב"צבאות השם" מנחם מענדל הלוי בן בת-שבע שי
ליום הולדתו השישית לאויוש"ט,
ביום כ"א אייר, ה"י תהא שנת סגולות ונפלאות
ולזכות אחיהם ואחיותיהם שיחיו
נדפס ע"י הוריהם
ר' נתנאל הלוי וזוגתו מרת בת-שבע שיחיו
אייזיק

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service
15 Passenger Available

CellPhone: (323) 842-3666
Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

3

דבר מלכות

הוראה מיוחדת מקביעות יום השבת בכ"ב אייר / משיח ש"פ בחוקתי החשמי

8

זמן הגאולה

כאשר כל היהודים יחד גוזרים שמשיח יבוא מיד / הזמן הנוכחי באור הגאולה

9

ניצוצות של משיח

אין לחשוב מי אני ומה אני / קטעים קצרים ופתגמים בעניני גאולה ומשיח

10

המעשה הוא העיקר

הצעה ובקשה נפשית / הוראות למעשה בפועל

13

יומן תשמ"ו - פרסום ראשון

פרק כ"ח / יומן אירועים מהענשה ונשמע בבית חיינו - 770 בשנת החשמי בימים הסמוכים לשבת זו

המדורים "דבר מלכות" ו"זמן הגאולה" מוקדשים לעילוי נשמת אורי אהרן יואל בן יוסף ארי לייב זיל - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס ולעילוי נשמת מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה ובעלה ר' יוסף ארי לייב ב"ר משה באר ע"ה ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה ולזכות זוגי - תבלחטיא - מרת ח'י רחל בת שפירנצא שנאל ולזכות כל בני משפחותיהם שיחיו - לברכות עד בלי די

●

המדור "יומן תשמ"ו" מוקדש לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאח ע"ה בלוי מו"ל כתי הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזווה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח'י הנה בת ר' מאיר שמדיהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יחי המלך /

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-403-5618
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קריית שמואל, מיקוד: 26109 • טל': 8715-770 (04)
דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

3. דעלבער איז מען מציע, און מיט א בקשה נמשיח צו אירן בכל העולם כולו:

דעם קומענדיקן שבת, פ' במדבר ער"ה סיון, מפלג המנחה ולמעלה, זאלן אירן בכל מקום ומקום זין צוזאמענקלייבן אין א התועדות, סיי אנשים, סיי נשים און סיי טף (כמובן, אנשים ונשים בנפרד, ¹⁹⁸⁷ "כאיש אחד בלב אחד", פריער טאקע "כאיש אחד" (אן אחדות בחיזונויות, מצד די נשים) אבער דערנאך ווערט אירך "בלב אחד" (אן אחדות בענייניות) ¹⁹⁸⁷.

און ס'זאל פארבינדן די התועדות מיט "גדולה לגימה שמקרכת", וואס איז בלאו חכי א מצוה בשבת, וכפרט - שתיית יין ואמירת "לחיים", וואס נכנס יי יצא סוד"ס, דער גילוי הפנימיות מן כאו"א.

וואס איז ווי נאכפער מאחדוי, ביו אז דאס ברענגט אירך דער "צא סוד", דער גילוי מן (טור) הגאולה (וואס דאס איז דאך מפרט התתועדות).

און נוסף צו שאר דברי תורה וואס מ'וועט זיכער רעדן בא דער התועדות, זאל מען דערביי אירן רעדן במיוחד דברי תורה בענין אמנם ואחונות ישראל ובענין המאכל, וייל אע"פ אז כל התורה איז מאהב (כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם), פונדעסטוועגן איז פארשאנדיק אז דאס שטייט נאכפער בגילוי בשעת מ'לערגט אין תורה דעם ענין וועלכע מ'ויל אנשטאן (ואסתכל באוריינות וברא עלמא"י) מן תורה ווערט עס נמשך בעולם), ע"ד "כל העוסק בתורה כו' כאלו הקריב מנחתו וכו', ובענינו - כל העוסק בתורה אהבתי ישראל ותורת אבאולה, שום עס אירך דעם ענין, ביו אז דאס היינט נמשך בגילוי אין עומ"ו הנשמי.

וואס דורך דעם וועט מען אויסטאן אן אחדות ישראל צווישן אלע אירן, אנשים נשים וטף, און אין אלע דריי ענינים מן המחשבה דיבור ומעשה: לכל לראש (וחוץ העיקר) - אן אחדות בעשי' ממש, דורך א התועדות בשמית מן אנשים נשים וטף, כפרט פארבונדן מיט "גדולה לגימה שמקרכת" אן אחדות כדיבור - ע"י הריבור אין די ועלבע ענינים כחורה: און אן אחדות במחשבה - ע"י המחשבה והתבוננות בתורה אין די ועלבע ענינים.

אין דערצו ווערט די אחדות נאכפער פארשאקט מצד דעם וואס די התועדותיות בכל מקום ומקום קומען פאר איר דעם וצלבן זמן (א זמן וכאי אהי) התועדות: שבת, פ' במדבר, ער"ה סיון, מפלג המנחה ולמעלה, ודעם עס שטייט בגילוי דער ענין מן "ויהי שם ישראל נגד החר", "כאיש אחד בלב אחד", כ"ד). ואע"פ אז עס ויינען דא חילוקים בומן לפי האקלימים וריחוק המדינות זו מזו, און בשעת מ'וועט מראווען די התועדות במקום פלוגי, קען זיין אז במקום שני האט מען עס שוין פריער געטראוועט אדער מ'וועט עס שפעטער מראווען - אין אבער (נוסף לזה וואס עס וועט זיין אן התאחדות מן אירן בכל מקום ומקום בע"פ, ווערט אירך א התאחדות מן בולס יחד, וייל) דער חילוק בומן איז נאר למטה, מאש"כ למעלה אין דאס ¹⁹⁸⁷ "למעלה מגדר המקום וחומן רק שמאיר למטה לכל מקום ומקום וזמן הראוי לו" (כמבואר בש"ע אדמו"ר הקובץ ובדורשי אדמו"ר האמצעי ¹⁹⁸⁷).

ה. בכדי אז די התועדותיות בכל מקום זאלן ארומנעמען וואס מערער אירן, "ברב עם" - כמדובר לעיל (ס"א), אז דאס איז א זאך וואס איז נוגע צו אלעמען, ניט קוקנדיק אירך שער חילוקים בין ישראל, און זיי ס'איז בעוונת כח דף הקדמה צו מתן תורה כר"ה סיון אז אלע אירן אן אויפנאם זיינען געשטאנען "כאיש אחד בלב אחד" - אין כדאי אז מ'זאל דאס פארטס זיין בכל האומנים און מיטן גרעסטן שטורעם (וויבאלד אז ס'איז אים ענין הכי עיקרי, נוגע לגאולה/כלל ישראל), און יעדערער און יעדערע זאל דאס איבערנעבן צו אלע די וועלכע זיי קענען דערגרייכן.

Handwritten notes in Hebrew, including "צ"ה", "1987", and "א"ה" with arrows pointing to specific parts of the printed text.

בימים אלו הגיה כ"ק אד"ש את השיחה הנ"ל משבת בענין הבקשה נפשית לכינוסי אחדות והתוועדות בשבת הקרובה (להלן צילום מעלה ההגה).

בהמשך למובא ביומן הבאנו צילום מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ בחוקותי ה'תשמ"ו (נדפסה בלקו"ש חכ"ז ע' 297)

פענוח חלק מהקטעים בהם נוספו הגהות כ"ק אד"ש (הכתי"ק בא בהדגשה):

דעריבער איז מען מציע, און מיט א בקשה נפשית צו אידן בכל העולם כולו:

דעם קומענדיקן שבת, פ' במדבר ער"ח סיון, מפלג המנחה ולמעלה, זאלן אידן בכל מקום **ומכל חוג זיך צוזאמענקלייבן אין א התוועדות, סיי אנשים, סיי נשים און סיי טף (כמובן ופשוט, אנשים ונשים בנפרד) "כאיש אחד בלב אחד", פריער טאקע "כאיש אחד" (אן אחדות בחיצוניות, מצד די גופים) אָבער דערנאָך ווערט אויך "בלב אחד" (אן אחדות בלב – בפנימיות).**

און מ'זאל פֿאַרבינדן די התוועדות מיט "גדולה לגימה שמקרבת", וואָס איז בלאו הכי אַ מצוה בשבת, ובפרט – שתיית יין ואמירת "לחיים" **פון יעדערן לכל המסובים, און "נכנס יין יצא סוד", דער גילוי הפנימיות פון כאו"א, וואָס איז זיי נאָכמער מאחד, ביז אַז דאָס ברענגט אויך דער "יצא סוד", דער גילוי פון (סוד הקץ ו)הגאולה (וואָס דאָס איז דאָך מטרת ההתוועדות).**

און נוסף צו שאר דבר תורה וואס מ'וועט זיכער רעדן בא דער התוועדות, זאל מען דערביי רעדן במיוחד דברי תורה בענין **אהבת ואחדות ישראל** ובענין **הגאולה**, ווייל אע"פ אז כל התורה איז מאחד (כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם [*] **רמב"ם סוף הל' חנוכה**...]), פונדעסטוועגן איז פארשטאנדיק אז דאס שטייט נאכמער בגילוי בשעת מ'לערנט אין תורה דעם ענין וועלכע מ'וויל אויפטאן (ואסתכל באורייתא וברא עלמא ובר נש קיים **עלמא**, פון תורה ווערט עס נמשך בעולם), ע"ד כל העוסק בתורה **בהלכות קרבן מסויים** כו' כאילו הקריב קרבן זה, וכיו"ב, ובענינו - כל העוסק בתורת אהבת ישראל ותורת הגאולה, טוט עס אויף **דעם ענין**, ביז אז דאס ווערט נמשך בגלוי אין עוה"ז הגשמי.

. . און דערצו ווערט די אחדות נאכמער פארשטארקט מצד דעם וואס די התוועדות בכל מקום ומקום קומען אר אין דעם זעלבן זמן (אין א זמן זכאי להתוועדות: בשבת, פ' במדבר, ער"ח סיון, מפלג המנחה ולמעלה, ווען עס שטייט בגלוי דער ענין פון "יחן שם ישראל נגד ההר", "כאיש אחד בלב אחד", כנ"ל).

ואע"פ אז עס זיינען דא חילוקים בזמן לפי האקלימים וריחוק המדינות זו מזו, און בשעת מ'וועט פאראווען די התוועדות במקום פלוגי, קען זיין אז במקום שני האט מען עס שוין פריער געפראוועט אדער מ'וועט עס שפעטער פראווען - איז אבער (נוסף לזה וואס עס וועט זיין אן התאחדות פון אידן בכל מקום ומקום **בפ"ע**, ווערט אויך א התאחדות פון **כולם יחד**, ווייל) דער חילוק בזמן איז נאר למטה, משא"כ למעלה איז דאס **בבת אחת**, "למעלה מגדר המקום והזמן רק שמאיר למטה לכל מקום ומקום זמן הראוי לו" (כמבואר בשו"ע אדמו"ר הזקן ובדרושי אדמו"ר האמצעי).

הוראה מיוחדת מקביעות

יום השבת בכ"ב אייר

השבת הראשונה שבה לא ירד המן ה' בכ"ב אייר, ועלי' כתוב "ראו כי ה' נתן לכם השבת", ובהמשך - אמירת משה שחלק מה"מן" ישאר "למשמרת לדורותיכם" ● בעמדנו בשבת כ"ב אייר יש ללמוד הוראה מהענינים המפורשים בתורה שישנם ביום זה ● כאו"א צריך לידע שפרנסתו וכל צרכיו בבני חיי ומזוני רויחי נמשכים ע"י ה"דבר אחד לדור" מה' אחד ● כאשר יהודי רוצה שיהי' "דאלאי גלות" ו"משיח נאו" - עליו רק לחפוץ בכך באמת, וזה מקויים מיד בפועל ללא עיכוב זמן כלל, מאחר והענין כבר ישנו פה למטה, ויהודי צריך רק לגלות את זה! ● קטעים משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשמ"ו - בלתי מוגה תרגום חפשי

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

א. בקביעות שנה זו חל כ"ב אייר ביום השבת - כפי שהי' בשנה הראשונה¹ בצאת בני ישראל מארץ מצרים².

אודות יום זה - שבת כ"ב אייר (בשנת יצי"מ) - ישנה פרשה שלימה בתורה (בפ' בשלח³) פרשת המן [. . .] ושם מסופר: "בחמשה עשר יום לחודש השני לצאתם מארץ מצרים" (שזה הי' ביום השבת) הגיעו בני ישראל לבקש אוכל (כיון ש"בו ביום כלתה החררה שהוציאו ממצרים והוצרכו למן"⁴), והקב"ה הבטיח אז "הנני ממטיר לכם לחם מן

(1) שו"ע אדה"ז אר"ח סת"ל ס"א. סתצ"ד ס"א.
משבת פז, ב.
(2) ע"ד תהלים קיד, א.
(3) טז, א ואילך.
(4) פרש"י שם, א.

השמים ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו גו"⁵, [וברש"י:] "ירד להם מן בט"ז באייר ויום ראשון בשבת הי"⁶, וכך ירד המן "בבוקר בבוקר"⁷, עד ש"זיהי ביום השישי לקטו לחם משנה שני העומר לאחד", "כשמדדו את לקיטתם באהליהם מצאו כפלים שני העומר לאחד"⁸, "ויבואו גו' ויגידו למשה", "שאלוהו מה היום מיומים"⁸ [. . .], ומשה אמר להם "הוא אשר דבר ה' שבתון שבת קודש לה' מחר גו"⁹, "ויניחו אותו עד הבוקר כאשר צוה משה ולא הבאיש גו', ויאמר משה אכלוהו היום כי שבת

(5) בשלח שם, ד.
(6) פרש"י שם, א. משבת פז, ב.
(7) בשלח שם, כא.
(8) שם, כב ובפרש"י.
(9) שם, כג.

נתפרנס, הוציא להם צנצנת המן אמר להם אתם ראו דבר ה"17, שמעו לא נאמר אלא ראו, בזה נתפרנסו אבותיכם, הרבה שלוחין יש לו למקום להכין מזון ליראיו".

עפ"י רואים אנו את הענין המיוחד בתורה שהי' ביום השבת כ"ב אייר בשנה היא (שנת יציאת מצרים):

כיון שירידת המן היתה בט"ז באייר, "יום ראשון בשבת הי" (כנ"ל), מובן שהשבת הראשונה שבה לא ירד המן – שאודותיו מדובר בפרשה – הי' בכ"ב אייר.

ועל שבת זו כתוב בפרשה – "ראו כי ה' נתן לכם השבת", ובהמשך לזה – "ויקראו בית ישראל את שמו מן", ואמירת משה שחלק מהמן ישאר "למשמרת לדורותיכם".

ב. כיון שצריכים לחיות עם הזמן¹⁷, עם התורה וההוראה של אותו הזמן – מובן שבעמדנו בכ"ב אייר, בקביעות כפי שהיתה בשנה היא שעלי' מדובר בפרשת המן – ביום השבת, יש ללמוד הוראה מהענינים המפורשים בתורה שישנם ביום זה, והוראה לכאן"א מישראל, אפי' לבן חמש למקרא¹⁸ וכיו"ב [..].

אחד מההוראות שלומדים מהציווי להשאיר את "צנצנת המן" "למשמרת לדורותיכם" – כדי להראות וללמד את בני ישראל ע"י השארת זכר גשמי מהמן, שהענין שהשפעת "לחם מן השמים" נמשך תמיד, "לדורותיכם" (לשון רבים), זאת-אומרת, שהקב"ה נותן להם את פרנסתם וכל צרכיהם במשך כל הדורות, ובכדי שהם תמיד ידעו זאת בדבר שבמוחש – לזה ישנה "צנצנת המן" בגשמיות, שמראה כיצד הקב"ה פרנס את בני במדבר.

(17) ירמי' ב, לא.

(17*) ראה "היום יום" ב' חשון. ספר השיחות תש"ב ע' 29 ואילך. ועוד.

(18) אבות פ"ה מכ"ב.

היום לה' היום לא תמצאוהו בשדה", [פרש"י: "היו רגילים לצאת וללקוט באו (בשחרית) לשאול אם נצא אם לאו, אמר להם את שבידכם אכלו, לערב חזרו לפניו ושאלוהו מהו לצאת, אמר להם שבת היום. ראה אותם דואגים שמא פסק המן ולא ירד עוד אמר להם היום לא תמצאוהו, מה ת"ל היום, היום לא תמצאוהו אבל מחר תמצאוהו"¹⁰.

אבל אעפ"כ "ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקוט ולא מצאו"¹¹.

ובהמשך לזה כתובה פרשת השבת: "ראו כי ה' נתן לכם השבת על כן הוא נותן לכם ביום הששי לחם יומים גו", "ראו בעיניכם כי ה' בכבודו מזהיר אתכם על השבת שהרי נס נעשה בכל ערב שבת לתת לכם לחם יומים"¹². "וישבתו העם ביום השביעי"¹³.

לאחר-מכן כתוב¹⁴: "ויקראו בית ישראל את שמו מן [כמ"ש קודם ביום ראשון של ירידת המן]¹⁵ (ט"ז אייר) "ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא"¹⁶] והוא כזרע גד לבן וטעמו כצפחית בדבש".

"ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' מלא העומר ממנו למשמרת לדורותיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציא אתכם מארץ מצרים, ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העומר מן והנח אותו לפני ה' למשמרת לדורותיכם"¹⁶.

ופרש"י: "בימי ירמיהו כשהי' ירמיהו מוכיחם למה אין אתם עוסקים בתורה, והם אומרים נניח מלאכתנו ונעסוק בתורה מהיכן

(10) שם, כד-כה ובפרש"י.

(11) שם, כז.

(12) שם, כט ובפרש"י.

(13) שם, לו.

(14) שם, לא.

(15) שם, טו.

(16) שם לב-לג.

הננו מגישים בזאת לקהל קוראינו שיחיו – חלק כ"ח מתוך יומן מהנעשה ונשמע ב"בית חיינו" 770 בשנת תשמ"ו

בהזדמנות זו אנו פונים לכל מי שיש תחת-ידו יומנים או רשימות משנת תשמ"ו – לשולחם אלינו כדי לזכות בהם את הרבים, וזכות זו תעמוד לו ולכל בני-ביתו

נערך ע"י מערכת "יחי המלך" – ע"פ רשימה פרטית*, 'בלי אחריות'

י'ק ש'ת ק'ב'ש פ' בחוקותי, כ"ג א"י: כ"ק אד"ש הודיע שיקיים היום התוועדות (דבר חידוש! שהרי השבת אינה שבת מברכים).

בשיחה הראשונה דובר על דבר הקביעות דשבת זו ביום כ"ב אייר (ראה באריכות במדור ה"דבר מלכות" שבגליון זה).

אח"כ דיבר כ"ק אד"ש בארוכה ב' שיחות אודות בקשה נפשית שבש"ק הבאה יתאספו בהתוועדות ויכינוסי אחדות בכל מקום ומקום ושידברו ע"ד אהבת ישראל אחדות ישראל והגאולה (ראה במדור "המעשה הוא העיקר" שבגליון זה). בסיום ההתוועדות הזכיר כ"ק אד"ש על כך עוד פעם ואמר שמעורר על כך פעם שלישיית כדי שיהי' "בתלת זימני הוי חזקה".

את ההתוועדות סיים כ"ק אד"ש באומרו "שכבר בימי הגלות האחרונים רואים בפועל ובגלוי ש... (כ"ק אד"ש החל לנגן:) ניעט ניעט ניקאווא... סיום ההתוועדות בשעה 5:20 לערך.

י'ק ראשון, כ"ג א"י: ככבל יום א' – החל מי"א ניסן שנה זו – מחלק כ"ק אד"ש דולרים לצדקה לכאו"א. לפני מספר שבועות כתבה אשה אחת לכ"ק אד"ש שנמצאת בחודש התשיעי להריונה וביקשה ברכה. במענה כתב לה כ"ק אד"ש שתבוא לקבל דולר לצדקה בחלוקת הדולרים ביום א'.

היום התקיימו הבחירות בשכונה לרב שלישי לבד"צ, בהמשך לבחירות שכבר היו.

אתמול בלילה נתקבל מענה כ"ק אד"ש על ההודעה בענין הבחירות: "נת' ות"ח אזכיר עה"צ עוה"פ - שתהיינה הבחירות בשעטמו"צ בכל! לטובת הכלל ולטובת הפרט גם יחד כולל הפי' ב"גם יחד" שבדרושי לג"ב - הילולא דרשב"י".

(* עריכת היומן נעשתה ע"פ מספר יומנים של אנ"ש והתמימים אשר שהו באותה תקופה ב"בית חיינו" – 770, והעלו על הכתב את אשר ראו בעצמם או שמעו מאחרים. מטבע הדברים יתכן שנפלו אי-אלו טעויות ביומנים אלו אשר חלקם נכתב לעיתים בצורה בלתי ברורה, ואנו מתנצלים ע"כ מראש ו"שגיאות מי יבין".

בכדור הארץ באותה שעה ממש – הרי מכיון ש"עת רצון שלמעלה" (תוצאה מאחדותם של ישראל) "הוא למעלה מגדר המקום והזמן"⁴⁸, נמצא, שכל המתוועדים בכל המקומות יתאחדו לאחדים כאחד ממש.

ד. [. . .] ויה"ר שקבלת ההחלטה טובה (עוד לפני שיתחילו לעסוק בדבר בפועל ממש) תפעל תיכף ומיד את ה"שכר" השייך לפעולה של אהבת ישראל ואחדות ישראל⁴⁹ – ביטול הגלות,

ובפשטות – שתיכף ומיד ממש זוכים לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובפרט – שנמצאים עתה בסיומו של השבת, בסמיכות למוצאי ש"ק, "סעודתא דדוד מלכא משיחא"⁵⁰,

ואז, בבוא יום השבת הבעל"ט – תתקיים "התוועדות גדולה" דכל בני ממש, "קהל גדול ישו בו הנה"⁵¹,

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר"⁵², ו"משה ואהרן עמהם"⁵³, ורשב"י עמהם, וכל צדיקי ונשיאי ישראל, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – שהרי צדיקים (ועד ל"ועמך כולם צדיקים"⁵⁴) קמים לתחי' מיד⁵⁵,

ו"ראש המדברים" בהתוועדות זו יהי' – **משיח צדקנו**, שילמד תורה לכל העם (כולל האבות ומשה רבינו כו')⁵⁶ – "תורה חדשה מאתי תצא"⁵⁷, פנימיות התורה, ובאופן של ראי'⁵⁸,

ואז יהי' גם מנין בני" – התוכן דפ' במדבר – בתכלית השלימות, "מנין העשירי"⁵⁹, ע"י משיח צדקנו, "גואל ראשון הוא גואל אחרון"⁶⁰, בעגלא דידן ממש.

(משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשמ"ו – מוגה)

48) שו"ע אדה"ז או"ח הל' השכמת הבוקר ס"א ס"ח. וראה תורת חיים (לאדהאמ"צ) שמות שמש, ב ואילך.
49) ראה תענית ח, ב. שו"ע או"ח הל' תענית סו"ס תקעא.
50) סידור האריז"ל כוונת הבדלה ומו"ש. פרע"ח שער השבת ספכ"ד.
51) ירמ"י לא, ז.
52) ישעיה כו, יט.
53) ראה יומא ה, ב. תוד"ה אחד – פסחים קיד, סע"ב.
54) ישע"י ס, כא. וראה סנהדרין רפ"א. רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ה.
55) ראה זח"א רסב, א.
56) ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א רנג, א. וראה לקו"ש ח"י"א ע' 8 ואילך. ושי"ג.

ועד כדי כך, שכאשר בני ישראל שאלו בימי ירמיהו "מהיכן נתפרנס" – "הוציא להם צנצנת המן, אמר להם אתם ראו דבר ה' וגו'".

ומכך מובן, שכאשר נמצאים ביום השבת כ"ב אייר שבה הי' הציווי ד"למשמרת לדורותיכם" – מודגשת עוד יותר הוראה זו, שלבני ישראל יש בכח לקבל את פרנסתם מלמעלה באופן ד"לחם מן השמים".

ג. גודל ההפלאה שבזה תובן בהקדים גודל העילוי של המן, "לחם מן השמים" (שנשאר לתמיד "למשמרת לדורותיכם"):

במשך ארבעים שנה שהיו בני ישראל במדבר, אזי ללא הבט על-כך שהיו ב"מדבר", הם אכלו והתפרנסו ב"לחם מן השמים", שהי' אמנם "לחם" אך ביחד עם זה ירד "דבר יום ביומו" ונמשך "מן השמים" (מהאורות העליונים שישנם בהמן), והתבלש במזון **גשמי**¹⁹ שנעשה דם ובשר כבשרם של בני ישראל ונתן להם כחות.

עד – כמובא בספרים²⁰ – שהם ברכו על ה"מן" ברכה לפני "המוציא לחם מן השמים" (וכיו"ב), ולכולי עלמא – הם ברכו על ה"מן" ברכה לאחר'י, ברכת "הזן", כמארז"ל²¹ "משה תקן לישראל ברכת הזן בשעה שירד להם המן", שכדי לברך ברכת "הזן" זקוקים לא רק למאכל גשמי, אלא גם שיהי' **כשיעור**²². וזה מדגיש עוד יותר שה"לחם מן השמים" הי' מאכל גשמי שהי' בו שיעור ("עשירית האיפה"²³) ונעשה "דם ובשר כבשרו" שעליו עשו ברכה.

19) ראה תו"א פט, א.
20) ראה ס' מאמר שבתות ה' (להרמ"ע מפאנו) ח"ב בתחלתו. ס' חסידים (הוצאת מק"נ) ס' תתת"מ. זח"ב סב, ב ובאוה"ח שם מהרמ"ק. שד"ח כללים אות כ כלל ק. נפש חי (להר"ר מרגליות) לאו"ח סר"ד סי"ג. תו"ש ח"י"ד בסופו.
21) ברכות מח, ב.
22) רמב"ם הל' ברכות רפ"א. ועוד.
23) בשלח שם, לו. וראה לקו"ש חכ"ו 103.

וה"לחם מן השמים" שירד לבני ישראל במשך ארבעים שנה במדבר פרנסם **בכל צרכיהם**, כמבואר במדחז"ל²⁴ שהמן "הי' בו מכל מיני מטעמים והי' כל אחד מישראל טועם כל מה שהי' רוצה כו', אף דבר לא הי' אומר בפיו אלא חושב בלבו לומר מה שנפשו מתאוה הי' הקב"ה עושה רצונו והי' טועם טעם מה שהי' מתאוה".

וה"מן" כלל בתוכו לא רק את הצרכים המוכרחים לקיום האדם – לחם, "לחם לבב" אנוש יסעד"²⁵, כשמו "לחם מן השמים", אלא גם דברים של **תענוג**, כמ"ש שהמן הי' "כצפחים בדבש", שזהו בפשטות ענין של תענוג.

ונוסף לזה כך מובן גם ממדרשי חז"ל הנ"ל שהי' בו מכל מיני מטעמים והי' כל אחד מישראל טועם כל מה שהי' רוצה כו", היינו, שהמן כלל גם טעמים של דברי **תענוג**.

ד. [. . .] ועפ"ז ניתוסף ביאור מדוע דוקא ה"מן" נשאר "למשמרת לדורותיכם", אע"פ שלבני ישראל הי' במדבר גם את "בארה של מרים" וענני הכבוד, ואדרבה – ענני הכבוד היו עוד לפני ה"מן" (מיד לאחר'י יצי"מ (בט"ז ניסן), משא"כ ירדת המן החלה בט"ז אייר):

משום שדוקא ה"מן" כולל בתוכו את כל צרכי האדם (מה שלא מצינו בענני הכבוד ובבארה של מרים), "הי' בו מכל מיני מטעמים והי' כל אחד מישראל טועם כל מה שהי' רוצה כו", הן דברים המוכרחים והן דברים של תענוג, כנ"ל.

ועפ"ז ישנו גם ביאור מדוע ירדת המן במיוחד היתה בזכות משה רבינו²⁶

– למרות שגם ענני הכבוד אשר היו

24) שמו"ר פכ"ה, ג. מדרש תהלים כג. וראה יומא עה, סע"א. פרש"י בהעלותך יא, ה. שם, ח.

25) תהלים קד, טו.

26) תענית ט, א. וראה מכילתא פרשתנו טז, לה. ועוד.

לע"נ ר' ברוך אשר בר' זאב ע"ה שמואל'י – נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג ומרת גי'שא גני' בת ר' אפרים ע"ה – נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד
ת. נ. צ. ב. ה.
יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

בזכות אהרן, ובארה של מרים שהיתה בזכות מרים²⁷ (כשמה), גם נתקיימו בזכות משה, כמוכח מכך שלאחרי הסתלקות אהרן ומרים "חזרו שניהם בזכות משה"²⁷, מכיון שגם בחייהם היו שניהם בזכות משה (וכדלקמן) – מאחר ש"דבר אחד לדור ואין שני דברין לדור"²⁸, וכל צרכי העם, "מרובין צרכי עמך"²⁹, צריכים לבוא ע"י ה"דבר אחד"³⁰, שהוא ממשיך אותם מה' אחד ע"פ הוראת התורה אחת. ובדור משה – ה' הוא ה"דבר אחד", שדרכו ועל-ידו היו צריכים לבוא כל ההשפעות וההמשכות.

עד שאפילו בשר, שמשה (משה אמת ותורתו אמת³¹) שאל "מאין לי בשר"³², זאת-אומרת שלמשה באמת לא היתה שום שייכות עם בשר – אעפ"כ גם זה ה' צריך להמשך לבני ישראל על ידו³⁰, אלא שזה גופא יכול להיות ע"י ממוצעים – השבעים זקנים, אבל גם הם מקבלים את הכח לזה ממש רבינו, "ואצלתי מן הרוח אשר עליך ושמתי עליהם"³³. ועד"ז בנוגע לענני הכבוד ובארה של מרים: גם השפעות אלו הוצרכו להמשך לבני ישראל ע"י משה רבינו, ה"דבר אחד", אבל זה גופא יכול להיות ע"י ממוצעים, שמשו בחר באחיו או באחותו שיהיו הממוצעים שעל-ידם יגיעו ענני הכבוד והבאר לבני".

(27) תענית ומכילתא שם.

(28) סנהדרין ח, א. פרש"י וילך לא, ז.

(29) ע"פ ברכות כט, ב. פיט בתפלת נעילה דיוהכ"פ. ועוד.

(30) בכ"ז – ראה לקו"ת בהעלותך לא, ד. לג, ב. ד"ה צאינה וראינה ת"ר. סה"מ קונטרסים ח"ב שלג, ב. ועוד.

(31) ב"ב עד, א. סנהדרין קי, סע"א ובמדב"ר פ"ח, – כגירסת הבחיי והכלי יקר קרח טז, לד. וכ"ה בתנחומא קרח יא.

(32) בהעלותך יא, יג.

(33) שם, יז.

ולכן היתה ירידת ה"מן" בזכות משה עצמו (ללא ממוצעים), כי ה"מן" כולל ריבוי צרכי האדם ("הי' בו מכל מיני מטעמים כו", הן צרכים המוכרחים והן דברים של תענוג, עד גם ל"אבנים טובות ומרגליות"³⁴ – עשירות), שצריכים להמשך לבני ישראל ע"י ה"דבר אחד".

ה. מכך ישנו לימוד והוראה בכל דור ודור עד לדורנו זה:

כאו"א צריך לידע שפרנסתו וכל צרכיו בבני חיי ומזוני רויחי נמשכים ע"י ה"דבר אחד לדור" מה' אחד; זה גופא יכול להמשך ע"י ממוצעים של מלאכים, מזלות ובני אדם, אבל הכל מגיע בכחו של ה"דבר אחד לדור".

[. .] ומכך מובן הלימוד שישנו לכל הדורות מה"מן" שבו נאמר הציווי "למשמרת לדורותיכם", ובפרט בעמדנו בשבת כ"ב אייר שבה נאמר ציווי זה:

לכל יהודי יש בכח לקבל ע"י ה"דבר אחד לדור" – את פרנסתו ואת כל צרכיו בבני חיי ומזוני רויחי באופן ד"לחם מן השמים", הן דברים המוכרחים לקיום האדם, והן דברים של תענוג.

ויתירה מזו: מקבלים את כל הענינים שרק רוצים ("הי' בו ב"מן") מכל מיני מטעמים והי' כל אחד מישראל טועם כל מה שהי' רוצה כו', אף דבר לא הי' אומר בפיו אלא חושב בלבו לומר מה שנפשו מתאוה הי' הקב"ה עושה רצונו והי' טועם טעם מה שהי' מתאוה", ולא זקוקים להמתין עד שיהי' נמשך מלמעלה אלא זה ישנו כבר למטה, וצריכים רק לגלות זאת עי"ז שירצו זאת באמת, והרי רצונו האמיתי של יהודי הוא רצון הבורא (כפס"ד הרמב"ם³⁵)!

(34) כמובא קודם לכן בהשיחה מהגמרא (יומא עה, סע"א) ש"ירדו להם לישראל אבנים טובות ומרגליות".

(35) ה' גירושין ספ"ב.

(כמענה לנכרי שאמר לו "גייירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה כשאני עומד על רגל אחת"): "דעלך³⁷ סני לחברך לא תעביד ("ואהבת לרעך כמוך") זו היא כל התורה כולה, ואידך פירושה הוא!".

ועוד ועיקר – ש"איש את רעהו יעזורו", לעודד איש את רעהו (ואשה את רעותה) להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני אהבת ישראל ואחדות ישראל.

ובמקומות אלו, אשר, מסיבות שונות קשה לעשות כל זה ביום השבת – יעשו זאת בימי החול, בר"ח סיון וכיו"ב (באופן המותר כו').

ב. בודאי יפרסמו את הדברים בכל מקום ומקום,

[ומובן, שבנידון זה אין הכרח לומר את הדברים "בשם אומרים", כי אם, בסגנון שיביא תועלת יתירה בקיום הדברים בפועל ממש⁴³, ובפרט שאין זה דבר חידוש, אלא דברים המפורשים בתושב"כ ובתושבע"פ, ובמילא, כל מי שיתבונן בדבר – יבוא בעצמו למסקנא האמורה, ויעשה זאת סו"ס מפני שכך מצווה שכלו הוא],

ויעסקו בזה ברוב מרץ חיות והתלהבות כו' (ופשיטא – לא באופן ד"מצות אנשים מלומדה"⁴⁴), בהתחשב עם העובדה שזהו ענין נפשי בנוגע דבר מיוחד ובלתי רגיל כו' (ולכן, גם הדיבור עתה בענין זה הוא בזמן שלא ע"ד הרגיל – לא בסיומה של ההתוועדות, כרגיל בכגון-דא, אלא בהתחלת וראש ההתוועדות), מפני צורך השעה כו'.

ג. ובנוגע לפועל:

כדי שהפעולות בענין זה תהיינה בסדר מסודר ובהצלחה רבה – יש צורך להתחיל מבעוד מועד, החל מפירסום הענין בכל מקום ומקום, ועד לארגון פרטי הדברים בפועל ממש בכל מקום ומקום.

ולכן, מעוררים על כך ביום השבת, "מפקחין על צרכי ציבור בשבת"⁴⁵ – כדי שינצלו את כל ימי השבוע (החל ממוצאי שבת) לעסוק בהכנות הדרושות לכך, באופן ד"כל יומא ויומא עביד עבידתיה"⁴⁶,

כלומר, הגישה הכללית צריכה להיות בדרכי נועם ובדרכי שלום ("דרכי שבת"), ובזה גופא – כל יום ויום לפי אופן עבודתו המיוחד, "דרכי נועם" מצד מידת החסד (יום ראשון), "דרכי נועם" מצד מידת הגבורה (יום שני), וכיו"ב בכל ששת ימי השבוע,

עד ליום השבת עצמו, ובפרט בזמן "דרעוא דרעיון" שבו – שאז יתאחדו כל המתאספים והמתוועדים די בכל אתר ואתר, "לאחדים כאחד"⁴⁷,

שכן, אע"פ ש"זמן כניסת שבת . . הוא בכל מדינה ומדינה לפי זמן הימים והלילות שלה", ובמילא, ההתוועדויות שיתקיימו בכל מקום ומקום ובזמן דמנחת שבת לא יהיו למטה

מפני שנוחין ועלובין היו, ושונין דבריהן ודברי ב"ש, ולא עוד אלא שמקדימין דברי ב"ש לדבריהן" (עירונין יג, ב) – תכלית השלימות ד"נהגו כבוד זה לזה" (גם בנוגע לדברי תורה, תורת אמת).

(43) ראה לקו"ש ח"ב ע' 623 הע' 2.

(44) ראה לקו"ש ח"ב ע' 623 הע' 2.

(45) ראה לקו"ש ח"ב ע' 623 הע' 2.

(46) ראה לקו"ש ח"ב ע' 623 הע' 2.

(47) ראה לקו"ש ח"ב ע' 623 הע' 2.

לקו"ת אחרי כו, ד. ובכ"מ.

(45) ראה רמב"ם הל' שבת פכ"ד ה"ה. שו"ע אדה"ז שם שס"ו סי"ב.

(46) זח"א רה, סע"א. ח"ג צד, ריש ע"ב.

(47) לקו"ת ר"פ נצבים. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1141

ואילך.

הצעה ובקשה נפשית

א. [.] יום השבת הבעל"ט, ש"ק פ' במדבר, מברכים החדש וער"ח סיון, הוא הזמן הכי מתאים להדגשת אחדותם של ישראל.

לאור כל האמור לעיל – באה ההצעה והבקשה דלקמן, **בקשה נפשית:**

ביום השבת הבעל"ט, ש"ק פ' במדבר, מבה"ח וער"ח סיון, בעלות המנחה³³ (שאז מתחיל כבר ענין האחדות דר"ח סיון (כנ"ל ס"ד)) – יתאספו בכל מקום ומקום רבים מישראל, אנשים ונשים וטף, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"³⁴, "שבת אחים גם יחד", להתוועדות רעים, עד לסעודה כפשוטה³⁵ ("גדולה לגימה שמקרבת") – אנשים לחוד ונשים לחוד (כמובן וגם פשוט),

שבה ידברו דברי-תורה בכלל, ובמיוחד – בעניני אהבת ישראל ואחדות ישראל³⁶,

– החל מהמפורש בתשב"כ: "ואהבת לרעך כמוך", וכן בתושבע"פ: "רבי עקיבא אומר זה כלל גדול בתורה", ויתירה מזה: "זו היא כל התורה כולה ואיך פירושה הוא"³⁷, וכן פרטי הדברים בספר "משנה תורה" להרמב"ם³⁸, ספר "הלכות הלכות"³⁹, הלכה למעשה, עד לביאור רבינו הזקן בספר התניא⁴⁰ בגודל מעלת והפלאת הענין דאהבת ישראל, ועד"ז בספריהם של כו"כ מגדולי ישראל שנתקבלו בכל תפוצות ישראל –

כולל – ההדגשה שבדבר, שההוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל מבטלת את סיבת הגלות, ובדרך ממילא מתבטל גם (המסובב) הגלות.

[ולהעיר: בנוגע לתוכן הדברים אודות אהבת ישראל ואחדות ישראל – הרי "אין כל השכלים והדעות שוות, ואין שכל אדם זה מתפעל ומתעורר ממה שמתפעל שכל חבירו"⁴¹, יש כאלו שיתפעלו יותר מביאור בנגלה דתורה, וישנם כאלו שיתפעלו יותר מביאור בפנימיות התורה, ולכן, יש למצוא את הביאורים והאותיות המתאימים לכל מקום וחוג לפי ענינו; אמנם, לכל לראש יש להדגיש את **תוכן ונקודת** הענין, באופן השייך לכאו"א מישראל, גם למי שרוצה ללמוד "כל התורה כולה (של אהבת ישראל) על רגל אחת" – כדברי הלל⁴²

33) להעיר מהשייכות דתפלת מנחה לגאולה – שבעלות המנחה נענה אליהו הנביא (ברכות ו, ב), מבשר הגאולה. ועאכו"כ מנחת שבת, "עת רצון" – שלימות התענוג דשבת ("רעוא דרעוין") – מעין ודוגמת "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים" (המשך תרס"ז ע' תקמב).

34) ל' הכתוב – בא י, ט.

35) להעיר שבסעודת שבת כשלעצמה מודגשת אחדותם של ישראל – שגם עם הארץ, אשר, בימי החול פירותיו "דמאי", אימת שבת עליו ואינו משקר, ולכן, יכולים הכל לאכול משולחנו וסעודתו (ירושלמי דמאי רפ"ד. רמב"ם הל' מעשר רפ"ב).

36) שהרי אע"פ שבכל עניני התורה מודגש ענין האחדות – "תורה אחת" שניתנה מ"ה' אחד" ל"גוי אחד

בארץ" – מ"מ, מודגש הדבר ביותר בענינים שתוכנם הו"ע האחדות, ע"ד "כל העוסק בתורת כו' כאילו הקריב כו'" (מנחות בסופה). ולהעיר גם מסיפור הזהר (הע' 16) שהפעולה דירידת גשמים (הכולל כל הברכות) היתה ע"י אמירת תורה על הפסוק "שבת אחים גם יחד" דוקא – פסוק שתוכנו הו"ע היחוד והאחדות.

37) שבת לא, א.

38) הל' דעות פ"ו ה"ג. וראה הל' אבל רפ"ד.

39) ל' הרמב"ם בהקדמתו לספר הי"ד.

40) פרק לב. וראה סהמ"צ להצ"צ מצות אהבת ישראל. וראה קונטרס אהבת ישראל. וש"נ.

41) לשון אדה"ז בהקדמתו לספר התניא.

42) להעיר ש"הלכה כו"ב" (ועאכו"כ הלל עצמו) . .

כולל גם את הענין שהזמן גרמא – שכאשר יהודי רוצה שיהי' "דאלאי גלות" ו"משיח נאו" – עליו רק לחפוץ בכך באמת, וזה מקויים מיד בפועל ללא עיכוב זמן כלל (ואין צורך לחכות אפי' "עד מהרה ירוץ דברו"³⁶), מאחר והענין כבר ישנו פה למטה, ויהודי צריך רק לגלות את זה!

ו. ואפילו כאשר נמצאים בזמן הגלות, עאכו"כ לאחר חורבן בית ראשון כשגזז את "צנצנת המן" (יחד עם שאר הדברים³⁷), וצריכים להגיע לאמונה שהיכן-שהוא ישנה במציאות "צנצנת המן" הגנוזה משום שלא רואים זאת בגלוי (כפי שהי' בימי ירמיהו וכיו"ב),

אעפ"כ יש לידע, שהיות ונצטוינו בתורה להשאיר את המן "למשמרת לדורותיכם", לכן גם עכשיו נמצאת "צנצנת המן" בגשמיות העולם (בדיוק כפי שהי' לאחר שפסק המן לירד בסוף הארבעים שנה כשבני ישראל נכנסו לארץ נושבת), וזה נותן כח בגשמיות העולם שכאו"א יקבל את כל פרנסתו וכל צרכיו באופן של "לחם מן השמים", והגילוי של זה תלוי רק ברצונו האמיתי.

ואדרבה, זה שהיום אי אפשר לראות בגלוי את "צנצנת המן" שהיא "למשמרת לדורותיכם" – צריך עוד יותר למהר את הזמן שבו יקויים הציווי בתורה ד"למשמרת לדורותיכם" בגלוי – בביאת משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו,

ובאופן ד"ואולך אתכם קוממיות"³⁸ – "בקומה זקופה" (כמ"ש בפרשתנו³⁹), ע"ד "ובני ישראל יוצאים ביד רמה"⁴⁰ "כימי צאתך

36) תהלים קמז, טו.

37) יומא נב, ב, וש"נ.

38) פרשתנו כו, יג.

39) שם בפרש"י.

40) בשלח יד, ח.

מארץ מצרים"⁴¹, ע"י משה רבינו – גואל ראשון הוא גואל אחרון⁴², כשם שמשה הוא ה"דבר אחד לדור" שמעמיד לבני ישראל את כל צרכיהם, והוא שאמר את הציווי שהמן ישאר "למשמרת לדורותיכם" [כשם שהוא נתן לבני ישראל את כל התורה כולה, "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע כו"⁴³ ומכך זה הגיע לכל בני ישראל **עד סוף כל הדורות**] כך גם בנוגע ל"גואל אחרון" של גלות זו האחרונה.

ולזה זקוקים רק – בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר⁴⁴ – "לצחצח את הכפתורים של בגדי השרד", המדים של "צבאות ה'", זאת-אומרת, צריכים רק שרצונם הגלוי של בני ישראל יהי' כרצון הבורא, ורצון הבורא שתבוא כבר הגאולה, וכל זמן שהיא עדיין לא באה הוא (הבורא) מתאבל כביכול על הגלות⁴⁵.

וכאשר בני ישראל רוצים בגלוי את הגאולה, הרי רצונם מקוים מיד (כפי שהי' ב"מן", כנ"ל), ו"כל צבאות ה'"⁴⁶ יוצאים מהגלות, "כימי צאתך מארמ"צ", שאז נקראו בני ישראל בפעם הראשונה בשם "צבאות ה'", ש"יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים"⁴⁶, ו"ביד רמה",

והולכים כולם לארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"⁴⁷, ו"ירחיב ה' אלקיך את גבולך"⁴⁸, בעגלא דידן ממש. ■

41) מיכה ז, טו.

42) ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א רנג, א. וראה לקו"ש חיי"א ע' 8 ואילך. וש"נ.

43) אבות בתחילתו.

44) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט (שיחות קודש אדמו"ר מוהרי"צ תר"פ-ת"ש (כפ"ח תשמ"א) ע' 95).

45) ראה סוכה נב, ב.

46) בא יב, מא.

47) עקב יא, יב.

48) ראה יב, כ. וראה שופטים יט, ח.

כאשר כל היהודים יחד גוזרים שמשיח יבוא מיד

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

הרי נאמר¹ "ועמך כולם צדיקים", ואם-כן, כשכל בני ישראל נאספים יחדיו, נעשים כולם לצדיק אחד גדול, "מיוחד שבעדרו"².

וכאשר הם גוזרים ומכריזים כולם ביחד בגלוי ובקול רם שמשיח יבוא "נאו" - באנגלית וגם בשפות אחרות, עד ללה"ק ובינתיים גם באידיש [שזו השפה בה השתמשו הבעש"ט ורבותינו נשיאינו, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, לאמירת תורה, קבלה וחסידות, כפי שכתוב באגה"ק³] - בודאי שהקב"ה מקיים את הגזירה, "ותגזור אומר ויקם לך"⁴ - שמשיח בא "נאו", ו"מיד הן נגאלין"⁵.

וכידוע הסיפור עם הצ"צ, שהתייצב באסיפה בפעטערבורג עם שרי המלוכה, ודיבר לפניהם בתוקף ובחריפות מתוך מסירות נפש. וכששאלו אותו אח"כ - הרי יש לו עדת חסידים, וכיצד יכול להתייצב כך במס"נ? ענה: שתי תשובות בדבר, בסגנון הש"ס - תירוץ ו"איבעית אימא": (א) יש את הבנים. (ב) כאשר כל היהודים יחליטו ויתאספו כולם יחדיו - הם יכולים לפעול הכל!

ועד"ז בעניננו: כאשר כל היהודים באים יחד ונעשים צדיק אחד גדול, וגוזרים ומכריזים שמשיח יבוא תיכף ומיד - ודאי שזה נפעל בפועל למטה מעשרה טפחים,

והולכים ביחד עם משיח צדקינו לארץ ישראל, ושם גופא בירושלים, ושם גופא בביהמ"ק,

והגוים יביאו אותם לשם "כאשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי טהור"⁶, ויקויים "והיו מלכים אומניך ושרותיהם מיניקותיך"⁷.

ואזי יהי העולם נורמלי, לא כפי שהוא עכשיו, כדמוכח מזה גופא שמשיח עדיין לא בא - ביאת משיח צדקנו זה דבר נורמלי, ומכיון שמשיח עדיין לא בא מוכרחים לומר שהעולם איננו נורמלי -

אזי דבר זה יתבטל ומשיח יבוא בפועל, בגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש ובעגלא דידן.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בחוקתי ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

(1) ישעי' ס, כא.

(2) יומא לד, ב.

(3) סכ"ה (קמא, א). וראה לקו"ש חכ"א ע' 446

(4) איוב כב, כח.

(5) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(6) ישעי' סו, כ.

(7) שם מט, כג.

אין לחשוב מי אני ומה אני

[.] אין לו ליהודי לחשוב מי אני ומה אני, ומה כבר אוכל לפעול ע"י מעשה אחד של צדקה או תורה או תפלה, כאשר המדובר על הצלת העולם הגדול כולו, המכיל ביליוני בני אדם, וחיות וצומח ודומם -

כי כך פוסק הרמב"ם, שהאדם צריך לעשות את המאמץ המירבי כדי שיוכל לעשות מעשה אחד בלבד לטובה, משום שמעשה זה, אומרת תורת אמת, ויהודי מאמין בזה באמונה שלימה, או אפילו מחשבה טובה אחת, יכולים להכריע את הכף לטובה, ולהביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובאופן של "נאו", עכשיו, ברגע זה ממש!
(משיחת כ"ג אייר, לנשי ובנות חב"ד, ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

כבר ישנה הגאולה בפועל

. . והעיקר - שכל זה יהי בזריזות, ויתירה מזה - שאין צורך ב"זריזות" (ששייך לומר רק בענין שצריך לבוא בעתיד, שיבוא באופן של זריזות), מכיון שכבר ישנה הגאולה בפועל, ונמצאים באמצע הענין, ועד לאמצע שהוא באופן של שלימות, ע"ד אמצע החודש, ש"קיימא סיהרא באשלמותא",

ובפשטות - גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בתכלית הזריזות, "לא עיכבן המקום כהרף עין", תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ בהו"ב, מבה"ח סיון ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

מה שישנם כאלו שאינם רואים זאת...

. . ומה שישנם כאלו שאינם רואים זאת - הרי ידוע הפתגם שמחשבתו של הסוס אודות ה"תבן" אינה משנה את המציאות שאודותי' חושבים ה"חכמים" היושבים בעגלה... ואדרבה - תפקידם של ה"סוסים" לסייע ולהביא את החכמים למחוז הפצם, אלא שיש צורך להכות את הסוסים ("שמייסן די פערד") - ב"מקל נועם" כמובן, וכב' הגירסאות שבדבר: (א) להכות את הסוסים כדי שידעו שהם סוסים. (ב) להכות את הסוסים עד שתתבטל "סוסיותם" ("זיי זאלן ווערן אויס פערד"), וזאת - כאשר נמצאים במצב של נשמות בגופים!

(משיחת ש"פ בחוקתי ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת הרה"ח זלמן לייב ב"ר יעקב יצחק ע"ה עסטולין

נפטר ביום ט"ו אדר א' ה'תשס"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם בגאולה האמיתית והשלימה